

LA MÀGIA LENTA

DE DENIS LACHAUD
TRADUCCIÓ DE JOAN CASAS
DIRECCIÓ DE PIERRE NOTTE
AMB MARC GARCIA COTÉ

LA MÀGIA LENTA

UN TEXT DE DENIS LACHAUD
TRADUCCIÓ DE JOAN CASAS
DIRECCIÓ DE PIERRE NOTTE
AMB MARC GARCIA COTE

Durada de l'espectacle: 1h10

DAU
al Sec
ARTS ESCÈNIQUES

Producció Eix 49 - Companyia Dau Al Sec
Amb el suport de Mise en Lumière. Oui! Festival de teatre francès de Barcelona
www.daualsecartsesceniques.cat

Contacte de management:

Montser Ferrer · 649942885 · ferrer.montse@gmail.com

Contacte de producció:

Dau al Sec Arts Escèniques
Sylvie Lorente · executiva@daualsecartsesceniques.cat

Contacte de premsa:

Dau al Sec Arts Escèniques
Laia Roigé Feixas · comunicacio@daualsecartsesceniques.cat

FITXA ARTÍSTICA

Autor	Denis Lachaud
Traducció	Joan Casas
Direcció	Pierre Notte
Ajudant de direcció	Mercè Managuerra
Interpretació	Marc García Coté
Espai escènic i sonor	Pierre Notte
Disseny de llums	Alexander Mange
Fotografia	Maria Alzamora
Comunicació, vídeo i disseny gràfic	Laia Roigé
Premsa	BARC Comunicació
Difusió	Montse Ferrer
Producció espectacle	Sylvie Lorente
Regidoria	Àlex Pereira
Cap tècnica	Natalia Ramos
Productora	Eix 49 S.L.
Amb el suport de	Mise en Lumière (França) <i>Oui ! Festival</i> de teatre francès de Barcelona: Mathilde Mottier i François Vila Fundació Vicki Bernadet

SOBRE L'OBRA

Basada en un fet real, el text planteja el conflicte d'un home de 40 anys que de nen va patir abusos. L'oblit inconscient dels fets, d'una banda, i un fals diagnòstic d'esquizofrènia de l'altra, van enterrar el seu passat. En lluita constant amb si mateix, el personatge busca el camí de la veritat. Vol fugir del dolor però tem la descoberta de la seva veritable història. Podrà desenterrar les seves tràgiques reminiscències per descobrir qui és, quina ferida soterrada el pertorba, tot transitant el desolat camí de la submissió.

Una història atroç i, per tant, simple: la d'un ésser humà, un nen, víctima de la llei dels adults. És, també, la història de la força de les paraules i la seva possibilitat màgica de guarir quan aconsegueixen expressar l'ésser desconegut de la persona.

La Màgia Lenta ens apropa al món de la cura psicoanalítica i ressegueix les relacions entre la norma social i la psiquiatria, tot explorant les fantasies d'un home.

Denis Lachaud, autor molt reconegut a França, sap projectar de manera frapant el recorregut vital cap a la llum d'un personatge desesperat, a la recerca d'un desenllaç que li permeti superar l'horror que el pertorba.

El tema de l'abús de menors està tractat per Lachaud amb tal brutalitat i subtileza que obliga el públic, sacsejat per aquest tema tabú, a obrir els ulls.

L'espectacle condueix l'espectador vers la deconstrucció d'un home que lluita per reconstruir-se.

Ni una nota fora de lloc, ni un to distorsionat tot i la dificultat d'alçar una veritat psíquica tan extrema.

La Màgia Lenta opera amb creixent serenitat. La serenitat que exigeix una revelació crucial.

UNA PRODUCCIÓ DE LA COMPANYIA DAU AL SEC AMB EL DIRECTOR FRANCÈS PIERRE NOTTE.

La Magie Lente de la productora francesa l'Idée du Nord es va estrenar a París i Avinyó. Encara actualment es troba de gira per tot el territori francès amb més de 100 funcions representades.

L'equip francès que va donar vida al projecte va saber construir un espectacle excel·lent, bastit d'una simfonia teatral d'alta precisió ètica i estètica. Pierre Notte es va fer càrrec de la direcció que va saber posar de relleu la qualitat textual.

L'espectacle va arribar a la sala Dau al Sec dins el marc del *Oui! Festival* de teatre francès de Barcelona el febrer de 2019.

Mercè Managuerra, directora artística de la Sala Dau al Sec, va decidir aleshores demanar els drets per tirar endavant la producció catalana, una vegada contactat amb l'autor, el director, l'escenògraf i l'il·luminador. Aquesta nova versió és fruit, doncs, de la col·laboració entre Dau al Sec, *Oui! Festival* i Idée du Nord i Mise en Lumière.

Es tracta del mateix espectacle amb traducció catalana duta a terme per Joan Casas, i l'actor català Marc García Coté. Pierre Notte, director d'èxit a París, lidera l'equip amb el mateix dissenyador de llums, Alexandre Mange. El muntatge compta amb la col·laboració de Mise en Lumière i el *Oui! Festival* de teatre francès de Barcelona.

La nova versió en català es va estrenar l'abril de 2021, també a la Sala Dau al Sec. Al voltant de 400 espectadors i espectadores van poder ser testimonis de la brutalitat del text, així com de participar de l'experiència i el viatge pel qual et transporten les paraules de l'autor Dneis Lachaud, interpretades per una versàtil actuació de marc Garcia Coté. Ara, novembre de 2021, l'espectacle torna a la sala per arribar a més públic i seguir reflexionant amb els col·loquis postfunció i les activitat complementàries al voltant de l'obra.

Per tal d'enfortir el valor social del projecte i basar-lo en l'expertesa dels i les professionals que coneixen bé el tema dels abusos sexuals a menors, l'equip de Dau al Sec compta amb la col·laboració de la Fundació Vicki Bernadet, segurs que la suma d'esforços pot donar millor visibilització del tema, tot fent un camí responsable cap a un futur lliure d'abusos sexuals infantils.

RAONS PER PRODUIR LA MÀGIA LENTA

- 1** Un text contundent de Denis Lachaud dirigit per Pierre Notte, com si d'una partitura musical es tractés. Conduït, pel director, amb la fragilitat i l'equilibri que demana una història enterrada sota les paraules.
- 2** Un text necessari i arriscat que revela la vivència callada de l'abús sexual a un menor.
- 3** Un text útil, que toca un tema tabú ,el dels abusos sexuals a un nen, explicat d'una manera subtil i simple.
- 4** Un text que posa en qüestió els diagnòstics psiquiàtrics, i les lleis dels adults envers els nens.
- 5** Un text teatral d'una precisió admirable i un llenguatge poètic i catàrtic.
- 6** Un text aplaudit a París, Avinyó i encara de gira per França; rebut amb una crítica entusiasta.
- 7** Un text compromès a denunciar l'espiral de violència que succeeix entre persones properes, o dins mateix de la família, i es repeteix moltes vegades generació rere generació.
- 8** Una obra contundent per al públic general i especialitzat, per a joves i grans. La vessant transformadora del text pot conduir a destapar silencis, a fer-se preguntes, a qüestionar principis, a mirar de cara la foscor.

PARAULES DE L'EQUIP FRANCÈS

EL PRODUCTOR, BENOIT GIROS

El text comença a partir d'una conferència inofensiva sobre un error de diagnòstic. El discurs públic es converteix en discurs íntim.

Les paraules surten amb dificultat. I revelen el que hi ha de més sepultat. El descobriment de la veritat distorsiona un rostre, un cos. Surten llàgrimes, suor. Paraules primes, tosques i obscenes esdevenen proves iniciàtiques per a l'actor i els espectadors. Es passa per la ira, el xiuxiueig, les vacil·lacions, pel desig brutal de no retrocedir. Els espectadors custodien la lluita, per parlar, per avançar, per desenterrar la veritat amagada, que matava lentament.

Volem mostrar aquest dolorós camí perquè d'altres el puguin albirar, tot redescobrint l'esperit catàrtic de les antigues tragèdies, aquestes històries immemorials que ens van permetre entendre millor el món que ens envolta.

EL DIRECTOR, PIERRE NOTTE

El teatre, l'escenari, seria el lloc pertinent per explorar les falles, les ruptures humanes.

Això és el que m'interessa: escriure, actuar, escenificar, acostar-me a l'escenari com a espai de recerca, i laboratori de la destrucció... El desastre, la monstrositat, el fracàs d'una existència, els individus esquerdats i trencats que busquen reparació, ho aconsegueixen o no.

La Màgia Lenta és una peça de rigor radical, ritme mantingut, tensió conservada, música teatral d'un misteri que avança, d'un temps que va des de la foscor cap a la llum, del confinament cap a la llibertat... La barbàrie està entre nosaltres i l'espai teatral l'interpel·la.

ALGUNES XIFRES

1 de cada 5 persones a Catalunya ha patit abusos sexuals durant la seva infància.

(Noemi Pereda, Judit Abad, Georgina Guilera. Prevalença i característiques de l'abús sexual infantil en estudiants universitaris espanyols, Child Abuse and Neglect 2007)

Aquesta mateixa dada es repeteix a nivell Europeu, d'Estats Units i Canadà.

(Dr. Fèlix López, Ministeri d'Assumptes Socials. 1994)

6 de cada 10 abusadors són coneguts en diferent grau pels infants.

(Els abusos sexuals a nens i nenes i els errors del sistema, Save The Children, 2017)

A Catalunya 7 de cada 10 casos denunciats no arriben a judici.

(Els abusos sexuals a nens i nenes i els errors del sistema, Save The Children, 2017)

Existeix el Programa de Suport a l'Exploració Judicial, que s'utilitza cada cop més. L'any 2016 es va fer servir un 13% més que el 2015.

(Els abusos sexuals a nens i nenes i els errors del sistema, Save The Children, 2017)

Les institucions públiques a Catalunya treballen per erradicar aquesta problemàtica amb la creació de diferents Protocols i Programes per a la prevenció i l'atenció de l'abús sexual infantil.

(Programa per a la prevenció i l'atenció de l'abús sexual infantil. Departament de Promoció de la Infància Direcció de Serveis d'Infància, Joventut i Gent Gran Àrea de Drets Socials, 2019)

A Catalunya existeixen més de 10 entitats que treballen per assistir jurídicament i psicològica les víctimes d'abusos sexuals infantils.

(Programa per a la prevenció i l'atenció de l'abús sexual infantil. Departament de Promoció de la Infància Direcció de Serveis d'Infància, Joventut i Gent Gran Àrea de Drets Socials, 2019)

Existeixen al voltant de 30 normatives i lleis a nivell internacional, europeu, estatal i autonòmic en matèria d'abús sexual infantil.

(Protocol marc d'actuacions contra el maltractament a infants i adolescents de Catalunya, 2017)

QUÈ HA DIT LA CRÍTICA SOBRE LA MÀGIA LENTA?

SOBRE LA VERSIÓ CATALANA:

ESCENES | L'APUNTADOR

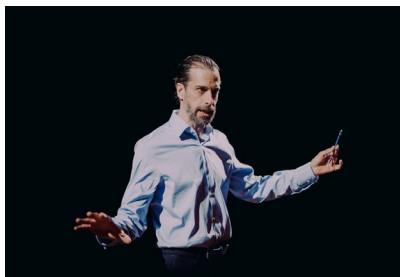
Abusos francesos a la catalana

L'espai escènic Dau al Sec estrena la versió catalana de 'La magie lente', un petit fenomen de l'escena francesa.

— **Jaume Forés Julià**
Actor, realitzador i gestor cultural
@ForésJulià | @jaume.foresjulià

12/04/2021

Fa un parell d'anys, en el marc del **Ouil Festival de Théâtre en Français de Barcelone**, va passar per la ciutat comtal una petita joia contemporània de l'escena francesa: **La magie lente**, una obra de **Denis Lachaud** estrenada al **Festival Off d'Avinyó** del 2018 que, des d'aleshores, no ha parat de girar pel país veí. En la seva breu estada catalana —va recalar només un parell de dies al Dau al Sec— va fascinar tant a l'actriu **Mercè Managuerra**, directora artística d'aquest espai escènic del Poble Sec, que ara n'ha volgut produir la versió en català.

Marc García Coté protagonitza l'adaptació catalana de 'La magia lenta'. © Maria Altamora

La magia lenta, títol que prové d'una reflexió de **Sigmund Freud** al voltant de la psicoanàlisi, ens presenta un ponent d'un simposi de psiquiatria que du a terme una conferència al voltant d'un error de diagnòstic. El ponent ens explicarà la història del senyor Llobet (Louvier a l'original francès), un home de quaranta anys presumptament diagnosticat d'esquizofrènia que, en realitat, oculta un passat traumàtic. Pasant en els records i les vivències de Llobet, el seu nou psiquiatre (el ponent de la conferència) treu a la llum un trastorn de bipolaritat i una homosexualitat reprimida a causa d'haver estat víctima d'abusos infantils.

La versió catalana del text de Lachaud, traduït per **Juan Casas**, compta amb la mateixa direcció que l'original francès: **Pierre Notte**, que adapta el seu muntatge, protagonitzat llavors per **Benoît Gisors**, perquè encaixi a la perfecció amb el tarannà de **Marc García Coté**, l'actor català que encarna a psiquiatre i pacient en aquesta versió nostrada. **L'obra, basada en un fet real, mostra la capacitat de les paraules per guarir els traumes més profunds i desafia als espectadors amb realitats incòmodes com els abusos sexuals a menors o les males praxis mèdiques. El públic assisteix al recorregut constant cap a la llum del seu protagonista a través d'un text que ha estat molt celebrat i reconegut a França.**

A més de Notte, la producció del Dau al Sec també compta amb el dissenyador de llums original de l'espectacle, **Alexander Mange**, perquè per transmetre la força d'un text com aquest, no calen grans artefactes escenogràfics sinó, més aviat, una posada en escena minimalista reforçada escament per una bona proposta lumínica. Més enllà de la sala del Poble Sec, l'adaptació catalana també compta amb el suport de la productora francesa **Idée du Nord**, responsable de la producció original, i amb la col·laboració de **Mise en Lumière**, l'associació promotora del Ouïl Festival.

L'obra s'estrena el pròxim 14 d'abril i estarà en cartell fins al dia 25, dues setmanes per gaudir d'un text potent que ens fa recordar que 1 de cada 5 persones a Catalunya i a Europa ha patit abusos sexuals durant la seva infància i que, segons dades de **Save The Children**, 6 de cada 10 abusadors són coneguts, en major o menor grau, pels infants víctimes dels seus actes. Una realitat que no podem obviar i que cal combatre des de tots els àmbits; motiu pel qual aquesta proposta escènica també compta amb la col·laboració de la **Fundació Vicki Bernadet**.

Notícies

▶ Vídeos ▶ Àudios ▶ Seccions ▶

La sala Dau al Sec programa l'adaptació catalana de 'La Màgia lenta' de la mà del director francès Pierre Notte

12/04/2021 - 11:31

L'actor Marc García Coté durant la representació del muntatge 'La Màgia lenta', que s'estrena aquest dimecres a la sala Dau al Sec. Imatge del 12 d'abril de 2021. (Horizontal).

ACN Barcelona.-La sala Dau al Sec estrena aquest dimecres 'La Màgia lenta', un espectacle protagonitzat per Marc García Coté que reflexiona sobre els abusos sexuals a menors i els errors de diagnòstic. El muntatge és l'adaptació catalana de l'èxit 'La Magie lente', de Denis Lachaud, i s'ha programat tres cops al Festival d'Avignon. A més, la versió en català traduïda per l'escriptor Joan Casas compta amb la direcció del reconegut Pierre Notte, director del muntatge original. L'espectacle es podrà veure fins al 25 d'abril i té amb el suport del Festival Ouïl i la col·laboració d'entitats com la Fundació Vicki Bernadet, 1 de cada 5, Save The Children i el Col·legi de Psicòlegs de Catalunya.

L'obra explica la història d'un home de quaranta anys diagnosticat erròniament d'esquizofrènia i que de nen va patir abusos sexuals. A través de les sessions amb un psiquiatre, l'espectador acompanyarà el personatge en la seva lluita interna. "El text és una profunda peça magníficament escrita i que juga amb diferents personatges", ha dit el director del muntatge. L'actor català Marc García Coté és qui interpreta tots els personatges de l'obra. La versió original en francès ja es va representar a la sala Dau al Sec el febrer del 2019. L'estrena en català estava prevista pel novembre del 2020, però es va haver d'ajornar a causa de la pandèmia. **A banda de l'obra, l'espai Dau al Sec també ha organitzat diferents activitats complementàries que oferiran un espai de diàleg amb el públic sobre la temàtica del muntatge. En aquests hi intervindran Vicki Bernadet, el col·lectiu 1 de cada 5, el psicòleg clínic i psicoanalista Jaume Descarrega, coordinador de la Comissió de Cultura del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya i experts de Save The Children.**L'espectacle és la segona producció de la companyia Dau al Sec, després de l'èxit del 'Mercader de Venècia', estrenat a la Sala Versus i actualment encara en gira arreu de l'Estat.

CRÍTICA: LA MÀGIA LENTA

22/04/2021

Abans de definir-me, aprèn a escoltar-me!

per Ramon Oliver

CATEGORIES

- Actualitat
- Íntim
- Fosc

VALORACIÓ

VALORACIÓ PER EDATS

DE 16 A 25	8
DE 26 A 35	8
DE 36 A 50	8
DE 51 A 66	8
MÉS DE 66	8

Va ser el mateix Dr. Sigmund Freud, el primer gran explorador "oficial" d'aquest territori ple de bifurcacions i miratges al qual anomenem inconscient, el que va deixar dit que la psicoanàlisi, funcionava com una màgia lenta. Anys després, aquell altre gran explorador anomenat Jacques Lacan que va saber com rellegir Freud i tornar a les arrels del discurs freudià des d'una agosarada fidelitat que li obria perspectives insòlites a l'exploració de l'inconscient, va deixar dit alhora que "l'inconscient, està estructurat com un llenguatge". El que no es pot – això no- és confondre les lleis d'aquest llenguatge amb les del llenguatge quotidià. Si ho fem, si deixem de banda que la correlació entre el significat i el significat de les paraules que apliquem al nostre discurs diari des de la posició il·lusòria d'un "jo" que controla aquest discurs, no es correspon a la correlació que s'estableix al nostre inconscient, podem caure en el més greu dels errors. Podem caure, sense anar més lluny, en l'error de formular des d'una posició terapèutica un diagnòstic equivocat que pot deixar marcat de per vida al diagnosticat amb una etiqueta que no li correspon per a res.

Això és precisament el que li ha passat al pacient que Denis Lachaud ens presenta en aquest molt notable text. Aquest pacient va ser diagnosticat pel seu psiquiatra com a esquizofrènic fa ja deu anys, i des de llavors ha estat rebent una medicació d'acord amb la diagnòstic rebuda. El que no ha rebut mai fins ara, fins arribar a la consulta del terapeuta que ara es disposa a exposar el seu cas, és una escolta capaç de saber escoltar què està dient realment l'inconscient des del seu propi llenguatge. I aquesta manca d'escolta, ha portat a prendre com a al·lucinacions psicòtiques allò que en realitat eren fantasies vinculades a desitjos reprimits, i al traumàtic abús patit durant la infància que ha quedat sepultat sota la mena de fals oblit d'allò que mai no s'oblida. Aquest error diagnòstic, marca també la gran diferència que s'estableix ja d'entrada entre aquesta obra, i altres espectacles recents que han abordat el tema dels abusos sexuals a la infància. Lachaud ens presenta el cas del pacient com si es tractés de la ponència que el seu psicoanalista presenta en un congrés professional. I a partir d'aquí, visualitza pas a pas l'evolució que segueix la màgia lenta, d'altra banda, de la forma més ràpida imaginable: en té prou amb setanta minuts molt ben rendibilitzats per resumir acuradament les moltes hores de sessió i els molts descobriments dolorosos que han precedit al moment en el qual el pacient, aquest home d'un quaranta anys que tant s'ha menyspreat a sí mateix i que tantes pulsions pròpies carregades de culpabilitat ha reprimat per culpa d'un fals diagnòstic, és capaç de pronunciar per primera vegada en veu alta la paraula "violació".

Pierre Notte, per la seva banda, sí sap escoltar allò que diu el text, a l'hora de posar-lo en escena, mà a mà amb un intèrpret -Marc García Coté- que s'alia també de forma admirable amb el rigor no exempt de tensió dramàtica que exigeix la proposta. Un rigor que passa també per deixar- com passa alhora en un procés com aquest- preguntes obertes que potser mai no tindran resposta, que potser mai no la poden tenir realment. Com ara, la pregunta que s'origina a l'hora de voler determinar si l'opció sexual que anirà fent-se tangible sessió darrera sessió, està o no condicionada per l'abús infantil. I sessió darrera sessió, l'espectacle anirà passant amb un simple gest del discurs del pacient a la puntuació o la simple senyalització que marca el terapeuta, de la mateixa manera que en tindrà prou amb un simple canvi de llum per marcar no ja els espais físics sinó els espais íntims que va recorrent la teràpia. Algú que escolta, i algú que parla, precisament perquè ha trobat algú que sap escoltar-lo. Vet aquí el gran truc que requereix aquesta màgia.

CRÍTICA: LA MÀGIA LENTA

15/04/2021

Precís i revelador

per Jordi Bordes

CATEGORIES

- Actualitat
- Fosc
- Pròxima estació, esperança

VALORACIÓ

VALORACIÓ PER EDATS

DE 12 A 15	7
DE 16 A 25	8
DE 26 A 35	8
DE 36 A 50	9
DE 51 A 66	9
MÉS DE 66	8

ENLLAÇOS EXTERNS

[VEURE EN WEB EXTERNA](#)

Espectacle que aborda els abusos infantils i que procura evitar la pornografia emocional. L'autor, Denis Lachaud, estableix mots tallafocs perquè es pugui narrar aquesta dolorosa història sense estigmatitzar la persona que el va patir. Per això, la narració parteix d'una conferència en un Congrés de psiquiatria i és el ponent el que va narrar cronològicament les sessions que el pacient va assistir amb un psicòleg, aparentment absent però sempre preparat per reforçar la idea força per la que anar destapant una vergonya que la mateixa víctima s'amagava. Sessió a sessió, l'enginyer informàtic i pare de família anirà descobrint les seves pors, corregint la seva pròpia apreciació a mesura que endarrereix en els records dels 8 als 13 anys, i que focalitza, sobretot, en els còmplices de la víctima, que no van estar atents als comportaments de l'infant, que no van saber veure-li el dolor i un sentiment de culpa que anirà creixent dins seu. La producció, que neix per l'impuls del festival Oui, remet novament a un món silenciats, que ja van plasmar en l'anterior treball en català d'aquest festival, *Bomber(s)*.

La direcció de Pierre Notte també aposta per una posada en escena molt asèptica, un disseny de llum molt esquemàtic (que pugui diferenciar la llum del prosceni per a les escenes del Congrés dels quadres en el despatx del psicòleg i les que recorda la infància, a la Costa Brava). **Evidentment, el pes actoral és absolut.** Marc García Coté utilitza la pausa i el gest d'axecar el braç per puntualitzar per separar la veu del psicòleg de la del pacient. No cal gaire més. La trama flueix i va revelant la soledat d'un nen que no entén què passa en aquelles vacances, dels 8 als 13 anys a casa els tiets.

S'evita l'estigmatització, la doble condemna (com es condemna a *Jauría*) i així com la ficcionalització (*Sandra*, a la Beckett). Com a *Serà en nostre secret*, la narració parteix de ben endins dels testimonis. La peça és una reflexió al públic, perquè obri als ulls a possibles casos d'abús (i de violació) escoltant la vulnerabilitat dels infants, que poden ser víctimes silenciades. Directe i precís el text acaba sent revelador. El pacient assumeix les paraules gruixudes i el pes de cada concepte a la vegada que, sense adonar-se, desapareixen els traumes inicials. La peça, de notable contundència, allibera.

Teatro > crítiques > Crítica: La Màgia lenta – Dau al Sec

Crítica: La Màgia lenta – Dau al Sec

Nicolas Larruy · 22 abril, 2021 · crítiques, Teatro

★★★★ (5 / 5)

La Màgia lenta, a Dau al Sec, ens parla d'un heroi tràgic que necessita trobar l'origen dels seus mals i que ha de fer un viatge introspectiu per trobar-los.

Una investigació sobre ell mateix que, com els herois tràgics, el portarà a descobrir que tot ve dels altres, els déus, els pares, els adults... aquells que han de tenir cura de nosaltres, de protegir-nos... els que ens han de protegir i no ho fan... els que ens han de protegir i abusen del seu lloc de poder... els que ens han de protegir i no veuen res... o no ho volen veure...

La Màgia lenta arriba a Dau al Sec

Un home que necessita que l'escoltin de debò. No que el facin passar amb raons, com ha fet el seu psiquiatra durant deu anys. Un home que demana un canvi de psiquiatra perquè necessita que l'escoltin. Que l'escoltin de debò.

«Cal escoltar aquest home!»

Gulat per un psiquiatre i pel seu doctor, el Sr. Llovet ens portarà a un viatge interior que és com una pel·lícula de por... un lloc on la seguretat és una pantalla, on les coses més horribles poden passar.

«El meu oncle em va dir shhhh...!»

Marc García Coté, molt ben dirigit per Pierre Notte ens porta el text d'en Dennis Lachaud. Un muntatge on la veu és un element de comunicació molt potent, molt per damunt del gest, que queda reduït a un mínim. La veu de Marc García Coté omple l'espai i, amb lleugers canvis de to, d'intensitat, de modulació... dona vida a un text que ens va ficant en una espiral terrible de la que sembla que no en puguem sortir.

«Tinc 13 anys, tinc ganes que sigui la nova llei... i és la nova llei.»

Un escenari gris. Un caracterització gris. Pocs elements. Allò que importa és la veu i el text. La il·luminació servirà per marcar espais i enfocar el Sr. Llovet en els moments més clau. Però és la veu allò que ens atraparà i no ens deixarà anar fins al final.

«És clar que hi estic d'acord: vostè m'escolta.»

En aquest muntatge veiem com el Sr. Llovet passa per les cinc fases del dol, del dolor: negació, ira, negociació, depressió... i finalment, acceptació.

«Ha fet servir, per primera vegada, la paraula violació.»

Amb subtilesa, molta subtilesa, en Marc García Coté va transformant-se en un seguit de personatges, gairebé sense que ens n'adonem, i dona a cadascun d'ells un gest, una forma de parlar, un vocabulari, un to... diferents... sense canvis abruptes, sense sobresalts. Amb molta, moltíssima subtilesa.

La màgia lenta, a Dau al Sec, és un muntatge per gaudir d'una interpretació excel·lent, amb una direcció de Pierre Notte que ho té tot molt ben lligat. Un monòleg ple d'intensitat que ens emocionarà, ens farà enriar... i ens farà passar amb el protagonista les 5 fases del dol, tots alhora, en comú.

Meravel·lós.

- o El millor de l'obra: Tot, des de la interpretació, al text, passant per la direcció...
- o El pitjor de l'obra: Potser la il·luminació que, de vegades, és tan tènue que perdem de vista l'interès i les seves expressions.

Arts escèniques

CULTURA | 16/04/2021

'La màgia lenta': El veritable horror d'un nen violat

S'estrena a la sala Dau al Sec l'èxit a la cartellera de París de Denis Lachaud

Santi Fondevila

2 min

Marc García Coté a 'La màgia lenta' MARIA ALZAMORA

La màgia lenta

Sala Dau al Sec (Carrer Salvà, 86, Poble-sec) Fins al 25 d'abril

"Les víctimes d'abusos no ho expliquem quan volem sinó quan podem", deia Vicki Bernadet a l'ARA arran de l'aprovació de la nova llei per la protecció de la infància. Ho expliquem quan ho poden recordar, quan superen l'oblit autoimposat d'uns fets horribles. Això és el que li va passar al Bruno Llobet, un home de quaranta anys, casat i amb dos fills, i sota tractament psiquiàtric per esquizofrènia que, enfonsat en la depressió i les al·lucinacions, busca ajuda en un altre terapeuta. L'obra del francès Denis Lachaud ens arriba en una excel·lent traducció de Joan Casas, una colpidora interpretació de Marc García Coté i una meticulosa direcció de Pierre Notte, director així mateix de la versió francesa que es va veure fa dos anys al Festival Ouí de Barcelona.

Lachaud posa l'accent i verbalitza una qüestió transcendental en aquest tema quan el psiquiatra que escolta al Bruno reflexiona sobre la submissió de l'infant a la llei imposada pels adults, que són els que manen, els que tenen la raó i als quals les normes socials i les lleis atorguen credibilitat enfront de qualsevol acusació. I en un altre moment, quan ressalta el valor de la paraula en els tractaments psiquiàtrics que acompanyen aquesta casuística.

La màgia lenta, en referència al procés psicoanalític, narra el viatge de Bruno Llobet de la mà del seu nou psiquiatra, que refutarà el diagnòstic d'esquizofrènia i conduirà la víctima vers l'alliberament, en la mesura que pugui. Un viatge dolorós que il·luminarà els problemes d'identitat sexual del pacient i en el qual no s'escatimen les paraules més dures, els records més cruels, els detalls més fastigosos en una crònica d'oracions trencades, de diccions entretallades, de paraules que lluiten per surar, de silencis angoixants. Tot plegat té la credibilitat d'algú que ho ha viscut en primera persona. Una credibilitat que glaça la sang dels espectadors i a la qual serveix admirablement Marc García Coté, tant en la dicció com en la gesticulació, tot evitant els excessos dramàtics i, en conseqüència, en un tràgic dibuix de solitud i desesperació del nen que va ser violat, de l'home escapat.

És l'hora d'escoltar

L'actor Marc Garcia Coté protagonitza 'La màgia lenta', un text de Denis Lachaud sobre els abusos en la infantesa.

— Oriol Puig Taulé
Cronista i crític teatral. Cap de L'Apuntador.
@oriolpuigtaule

20/04/2021

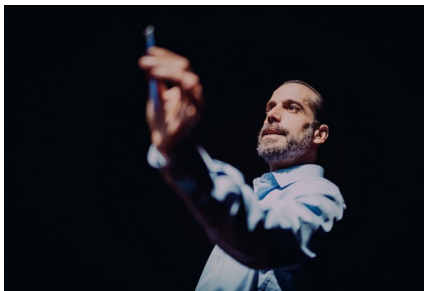
A la cartellera teatral de Barcelona es poden veure, ara mateix, quatre espectacles que parlen sobre els abusos a menors. Sandra, de Daniela Feixas, i Sota la neu, d'Anna Llopert, a la Sala Beckett; Pruna, de Queraut Riera, que s'estrena aquest dimecres a l'Escenari Joan Brossa; i La màgia lenta, de Denis Lachaud, a la sala Dau al Sec. Hem vist aquest darrer, un text cru i potentíssim amb una interpretació precisa de Marc Garcia Coté.

Marc Garcia Coté protagonitza l'adaptació catalana de 'La màgia lenta'. © Maria Altamora

Marc Giró deia, a l'entrevista que vam publicar a Núvol aquest dimarts: "Només cal mirar de quins temes tracten les pel·lícules, els espectacles teatrals o les exposicions que s'estan fent ara". Ja em disculparan l'autocita, però no és gens casual que actualment coincideixin en escena quatre muntatges sobre abusos a menors. També parlava del mateix tema l'espectacle de teatre documental Serà el nostre secret, que es va estrenar a La Planeta de Girona, va passar per l'Escenari Joan Brossa, i els pròxims 20 i 21 de maig es podrà veure a la Casa Elizalde de Barcelona. Què ho fa, que coincideixin a la cartellera tants espectacles sobre el mateix tema? Si fa uns mesos teníem muntatges sobre periodisme i guerra (i violacions) ara ha arribat l'hora dels abusos. L'hora de mirar i de, sobretot, escoltar.

Dijous passat vaig anar per primer cop a la sala Dau al Sec, al carrer Salvà del Poble Sec: el local havia sigut de la companyia Vol-Ras fins que es van jubilar, i l'actriu Mercè Managuerra l'ha convertit en un espai d'exhibició. Tal com va fer amb el Teatre Akadèmia, la sala és un prodigi d'elegància i bon gust. Sostres altes i, meravella, molt bona acústica. Després que fa un parell d'anys veiéssim La màgia lenta, dins del Festival de teatre en francès de Barcelona, ara s'ha estrenat el muntatge català, produït per la sala i dirigit per Pierre Notte. El text de Denis Lachaud està excel·lentment traduït per l'escriptor i pedagog Joan Casas. Que, al seu temps, també va ser el traductor del muntatge El nino, un text de la italiana Irene Petra Zani que tracta, també, sobre els abusos durant la infància, i que es va poder veure a l'Escenari Joan Brossa, ara fa un mes, dirigit per Loredana Volpe i protagonitzat per l'actriu Enka Alonso. Els temes, com deia l'amic Giró, són els que són.

Marc Garcia Coté protagonitza l'adaptació catalana de 'La màgia lenta'. © Maria Altamora

El muntatge de La màgia lenta és un prodigi d'economia, en tots els sentits. L'espai escènic el signa el mateix director i el disseny de llums és d'Alexandre Mange. Taula i cadires. No cal res més. Ens trobem davant d'una conferència (un altre format recurrent, a qui el Lliure va dedicar fins i tot un cicle), on Marc Garcia Coté interpreta dos papers: el pacient i el psiquiatre. Qui parla més és el pacient, i sabem que és el torn del psiquiatre amb un simple gest: l'intendent agafa el bolígraf. El text de Lachaud és dur, les coses tal com són, perquè el tema també ho és. Un prodigi d'escriptura dramàtica, ja que protagonista i espectador viatgen junts cap a la veritat. És a dir, fins a posar paraules a uns fets del passat. La "màgia lenta" a què fa referència el títol, el poder de les paraules com a part imprescindible de la terapia, el "dir les coses pel seu nom", és la clau de tot plegat. Garcia Coté realitza un recital interpretatiu (sense exhibicionisme ni falsa naturalitat), entenent i donant el pes que té a cada paraula (cada síl·laba). La diferència entre les al·lucinacions i els pensaments, entre l'esquizofrènia i la bipolaritat, entre els desitjos i els abusos passen davant nostre en un muntatge que no fa concessions. "Tinc l'edat que tinc i no sé qui soc", diu el protagonista. Quants de nosaltres podríem afirmar el mateix?

Veient La màgia lenta, i sabent les xifres (terrorífiques) de les víctimes d'abusos, pensava que, segurament, assegut a la platea hi devia haver alguna persona que va sofrir abusos a la infantesa. Sortosament, i tal com cada cop és més freqüent, la sala Dau al Sec ha programat unes xerrades no s'ofici, amb especialistes en abusos i salut mental. El poder de la paraula, de l'escolta i de la reflexió col·lectiva, o l'única manera que tenim de resoldre tots aquests temes. Parlem-ne. Escoltem.

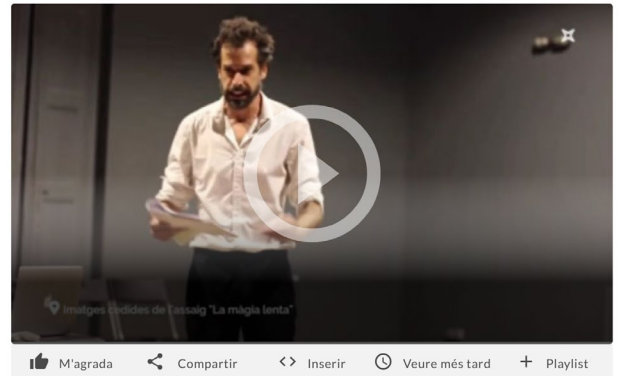
La màgia lenta es pot veure a la sala Dau al Sec fins al diumenge 25 d'abril. Esperem que l'espectacle torni ben aviat.

Teló de fons, novembre 2020

LA XARXA > PROGRAMES > TELÓ DE FON > LA MÀGIA LENTA

La màgia lenta

Entre Caixes, abril 2021

Fem "La màgia lenta", amb Marc García Coté

12/04/2021 Sobre la capacitat curativa de les paraules va l'obra "La màgia lenta", que fa Marc Garcia Coté. Sobre la recerca de la pròpia identitat, les dinàmiques de poder i els mètodes de manipulació de masses va "Bogumer (o fills de Lunacharski)", de Vero Cendoya. I sobre l'aspecte més escènic de la música va l'"Entredós" entre la productora Mar Navarrete i el músic Paskual Muerto.

QUÈ HA DIT LA CRÍTICA SOBRE LA MÀGIA LENTA?

SOBRE LA VERSIÓ FRANCESA:

Curar amb la paraula

L'actor, sol en escena, treu a la llum una llarga veritat enterrada, la d'un nen maltractat i la mentida que es va perllongar tota la vida. La posada en escena de Pierre Notte cisella l'espai i orquestra la dramaturgia del text de Denis Lachaud cap a la llum.

Marie-Laure Barbaud, M La Scène, 27 de juliol de 2019

Una experiència inquietant i que posa a prova, alhora impactant i eficient

La força d'un text, que captiva el públic però que també l'incòmoda.

Jean Ruhklmann, 19 de desembre de 2018

"La Màgia lenta" - Il·luminar la paraula activa

Una impressionant nuesa de la posada en escena.

Agnès Santi - La Terrasse, 23 d'octubre de 2018

Alguns espectacles són invitacions per capbussar-se dins l'imaginari

Alguns espectacles són invitacions a submergir-se en la imaginació, per molt odiós que sigui el que es diu *La màgia lenta* (text de Denis Lachaud) n'és un. Entrem a l'habitació, ens instal·lem i ens quedem quietes, totalment captivats per un actor de densitat excepcional.

Joelle Gayot - France Culture, 13 de juliol de 2018

El missatge no és graciós, és una pedra de toc envers els valors.

Tots hem sentit a parlar de les víctimes d'incest a la secció de notícies. A França n'hi hauria 4 milions, és una xifra impressionant que cobreix una realitat que, per desgràcia, no data d'ahir. Per una raó relativament senzilla, les víctimes, la majoria dels quals són nens petits, no poden adonar-se que poden esdevenir una presa sexual d'un dels seus pares. Per tant, els depredadors sexuals no tenen por de ser denunciats.

Evelyne Trân - Théâtre au vent, 9 d'abril de 2018

La Màgia lenta: un enlluernament

Pierre Notte escenifica en un monòleg vertiginós del text de Denis Lachaud, l'història d'un home retornat de l'infern del trauma familiar gràcies a la màgia lenta de la psicoanàlisi. El text és brillant i la interpretació magistral. És senzillament enlluernador per la seva precisió i veritat, molt subtilment dirigit per Pierre Notte en una posada en escena molt senzilla.

Hélène Kuttner - Artistik Rezo 6 d'abril de 2018

La Magia lenta a Teló de fons "Als infants no se'ls toca"

Reportatge de *La Xarxa de Televisions locals* de Catalunya. [Veure aquí](#)

12 de novembre de 2020

TRAJECTÒRIA DE L'EQUIP ARTÍSTIC

Autoria. Denis Lachaud

Autor de novel·les com *Aprenç alemany*, *La forma profunda*, *Com ningú*, *La veritat és al maleter*, *Agafeu l'avió*, *Aprenç l'hebreu*, entre d'altres.

Ha escrit tretze obres de teatre; que han estat publicades per Éditions Actes Sud i Éditions du Chemin de Fer. Els seus textos han estat objecte de propostes escèniques d'Arthur Nauzyciel, Thomas Condemine, Vincent Rafis, Jean-Philippe Naas, Bruno Lajara, Francisco Alves, Maria Zachenska ... Ha dirigit dos dels seus textos : *El lleó que riu i la dona en un bosc* i *El meu fantasma*.

El 2011 va dissenyar *Eldorado dit le policiaire* amb Laurent Larivière i Vincent Rafis. El 2014 *Hetero*, dirigida per Thomas Condemine, que va ser representada al Théâtre du Rond-Point i després per França. El 2019 va coescriure i va ballar *Xamûma fane lay dêm / Je ne sais pas où je vais* amb la coreògrafa Amala Dianor en el marc del festival Concordan(s)e. És també membre del col·lectiu La Forge.

Direcció, disseny escènic i sonor. Pierre Notte

Pierre Notte és autor, director, actor i compositor. Ha escrit i dirigit *L'Effort d'être spectateur*, *Sur les cendres en avant*, *La Nostalgie des blattes*, *L'histoire d'une femme*, *C'est Noël tant pis*, *Les Couteaux dans le dos*, *Ma Folle otarie*, *Perdues dans Stockholm*, *La Chair des tristes culs*, *Sortir de sa mère*, *J'existe foutez-moi la paix...* així com *Noce* de Jean-Luc Lagarce, *La Magie lente* de Denis Lachaud, *Kalashnikov* de Stéphane Guérin. Ha estat periodista i secretari general de la Comédie Française.

Des de 2009 és autor associat i redactor en cap del Théâtre du Rond-Point de París. Les seves obres han estat traduïdes i representades a Grècia, Alemanya, Anglaterra, els Estats Units, Liban, Itàlia, Hungria. És autor de novel·les com *Les Petites victoires* i *Quitter le rang des assassins* o *J'ai tué Barbara*.

Ha estat guardonat amb diferents premis com ara els Prix SACD 2006 (nou talent), Molière 2006 del teatre privat per la seva obra *Moi aussi je suis Catherine Deneuve*, el premi Émile Augier de l'Académie Française 2010, el premi del diari Le Figaro Beaumarchais 2017 i el Prix du Public du festival Blickwechsel (Regards Croisés) de Karlsruhe (Alemanya).

Traducció. Joan Casas

Joan Casas és escriptor, traductor i professor jubilat de l'Institut del Teatre. Ha publicat relats, proses, poesia i ha estrenat diverses peces de teatre, algunes de les quals han estat traduïdes a diverses llengües. Com a traductor literari té un currículum molt extens de traduccions del francès, el portuguès, l'italià i el grec modern al català. Del francès ha traduït Saint-Simon, Rousseau, Joubert, Proust, Céline, Aragon, Ben Jelloun, Modiano, Lagarce, Vinaver, i un llarg etcètera. Ha traduït també un gran nombre d'obres de teatre contemporani.

Ha obtingut els premis literaris: Víctor Català 1979 de narracions (per *Pols de terrat*), Miquel de Palol 1985 de poesia (per *Tres quaderns*), Ciutat de Palma 1986 de poesia (Juntament amb Feliu Formosa, per *Amb efecte*), Ignasi Iglesias 1990, de teatre, i Premi de la Crítica de Serra d'Or (per *Nus*), Ciutat d'Alcoi de teatre, 1993 (per *Nocturn corporal*), i Rovira i Virgili d'assaig 2009 (per *Amb la terra a la cintura*). La seva tasca com a traductor ha estat reconeguda pels premis Giovanni Pontiero 2003 i Jordi Domènech 2005.

Ajudant de direcció, Mercè Managuerra

Mercè Managuerra comença com a actriu professional en el panorama teatral català l'any 1975. Després d'obtenir la Beca Fulbright durant dos anys per ampliar els seus estudis a New York torna a Barcelona i produeix els seus propis espectacles. Sempre amb esperit d'innovació, mirada internacional, buscant oferir un teatre de qualitat i de valor social. Des de bon començament Managuerra, a més d'intèrpret, ha treballat en el camp de la investigació i la docència i ha col·laborat amb tres grans col·lectius de la ciutat: l'Associació d'actors i directors AADPC, AISGE i la formació continuada de l'Institut del Teatre.

L'any 2005 constitueix la societat limitada Eix 49 S.L. per poder ampliar l'àmbit d'acció i dur a la pràctica una visió del teatre compromesa amb els conflictes actuals i oberta a la diversitat. L'any 2006 la productora Eix 49 S.L. amb Managuerra al capdavant es fa càrrec del projecte de rehabilitació de l'espai i de la creació, la gestió i la programació del Teatre Akadèmia de nova implantació. Durant 10 anys Mercè Managuerra aixeca el projecte i el situa com un dels equipaments de proximitat més potents de la ciutat en quant a propostes de producció i programació, creació de públic i sinergies de companyies joves.

El 2017, adquireix un espai propi on inicia el Projecte Dau al Sec Arts Escèniques, establert al Poble Sec i del qual s'ocupa de la direcció artística.

Interpretació. Marc Garcia Coté.

Neix a Barcelona el 1980. Va estudiar interpretació a l'Institut del Teatre i, més tard, al Conservatoire National Supérieur d'Art Dramatique de París. També ha fet cursos amb Alexandre del Perugia, a la seva escola, Jean-Claude Berutti, Florence Girardon, etc. Ha treballat amb Anne Monfort a París i de gira (*Pas pleurer*), Emilià Carilla (*La importància de ser Frank, El desig de capbussar-se, Allons François de la patrie*), Marta Gil Polo (*La nostra mort de cada dia*), Sanchis Sinisterra (*Flechas del ángel del olvido, Vagas notícies de Klamm*), Gerardo Vera (*Rey Lear*), Oriol Broggi (*Els fusells de la senyora Carrà*), Simon Hatab (*Carmen Chantier*), Magda Puyo (*Trànsits*), Pep Tosar (*La casa en obres*), Jordi Prat i Coll (*El público, La festa*), entre d'altres.

La seva primera obra, Niu, va ser seleccionada pel comitè de lectura del TNC entre totes les propostes rebudes durant la temporada 2014/15, per tal de ser objecte d'una presentació pública a la Sala Tallers.

Disseny d'il·luminació. Alexandre Mange

La seva passió pel teatre el va portar a crear al 2014 juntament amb Anne Cabarbaye, la seva dona, una sala a Avinyó (Artéphile), capital mundial del teatre durant el mes de Juliol. Es forma com a Tècnic de llums, so i vídeo i es converteix en el director Tècnic i administratiu del seu espai.

Fa dissenys de llums al llarg de les temporades per a esdeveniments puntuals i firma la seva primera creació el 2019 amb l'espectacle "Buffalo" que s'havia de presentar al Festival d'Avinyó 2020 i que s'ha hagut d'anular.

Producció. Eix 49 - Companyia Dau al Sec

La productora Eix 49 comença produint espectacles com *En el silenci dels arbres: poetes catalans amb olor de natura*, estrenat al Teatre Gaudí; *Ismene, germana d'Antígona* a El Maldà, i *Helena* de Iannis Ritsos a les ruïnes d'Empúries i a La Planeta.

Del 2006 al 2015 gestiona el Teatre Akadèmia que inicia les activitats a finals del 2007 amb la programació de diversos cursos magistrals internacionals, referents en el món de les arts escèniques com: Anatoly Vasilev, Marie de Clerk, Zaedine Zadeck, Philippe Nguyen, Thomas Richards.

Produeix durant aquest període més d'una vintena d'espectacles entre ells: *Manicomi a Goa* de Sherman; *Electra* de Sòfocles; *Amfitrió 38* de Giraudoux; *Romeu i Julieta, Com Us Plagui i Falstaff* de Shakespeare; *Ritter, Dene, Voss* de Bernhard; *Quartet* de Heiner Müller, *La vida perdurable* de Comadira; *La Marquesa de Sade* de Mishima; *La gavina* de Txèkhov, *A la vora de l'aigua* d'Ève Bonfati i Yves Hunstad i *El Mercader de Venècia* de William Shakespeare, entre moltes d'altres.

L'any 2015, Eix 49 adquireix l'antiga sala d'assaig de Vol Ras, al Poble Sec, i, després d'una senzilla rehabilitació, hi emplaça una nova seu de la sala teatral per a 90 espectadors, Dau al Sec Arts Escèniques. L'any 2018 es crea la companyia Dau al Sec, que produeix *El Mercader de Venècia*, estrenada a la Sala Versus Glòries i representada a la sala Dau al Sec i a la Feria INternacional de Huesca.

[Més informació sobre Dau al Sec](#)

Mise en lumière (França)

Mise en lumière, associació creada el 2006 per Mathilde Mottier i François Vila, té per objectiu donar suport, desenvolupar, promoure i produir espectacles. Ha produït 10 obres presentades a París, Avinyó i de gira per França. El 2017 Mise en Lumière va crea el *OUI! Festival de Teatre en francès de Barcelona*, dedicat a donar a conèixer la nova dramaturgia en francès. Amb el *Oui! Festival*, ha coproduït les obres *Désaxé* de Akim Djaziri (2018), *Pas Pleurer* adaptat de Lydie Sayvaire (2019) i *Bonnes ondes* de Aurianne Abécassis (2020).

El 2018 l'entitat va convidar a París *Barcelone en scène*, festival de teatre per donar a conèixer autors catalans. Els primers convidats van ser Sergi Belbel, Josep Maria Miró i Pau Miró. Mathilde Mottier i François Vila van crear l'entitat Barna-Bé al barri del Poble Sec a Barcelona, a través de la qual adapten al català i produeixen l'obra francesa *Bomber(s)* de Jean-Benoit Patricot, presentada a la Mostra d'Igualada, al FIET (Mallorca) i al Teatre Akadèmia. Aquesta obra ha rebut el suport de la Diputació de Barcelona amb *Anem al teatre*.

L'any 2020, Mise en lumière i el OUI! festival de teatre en francès acompanyen la producció de *La Màgia lenta* produïda per Eix 49 S.L. i Dau al Sec Arts Escèniques. *Bomber(s)* i *La Màgia Lenta* són dues obres que s'han presentat en la versió francesa en el marc del OUI! festival.

[Més informació sobre Mise en Lumière](#)

[Més informació del Festival OUI](#)

EL PROJECTE DAU AL SEC

Qui som?

L'espai Dau al Sec Arts Escèniques, amb companyia pròpia, és una sala d'exhibició i investigació que compta amb una programació estable d'espectacles i que acull assaigs, lectures dramatitzades, tallers, laboratoris, residències tècniques i un seguit d'activitats culturals i educatives per al barri i la ciutat.

Dau al Sec és un projecte cultural enfocat des d'una perspectiva social i de gènere que treballa per dinamitzar la reflexió i promoure el compromís amb la paraula i el diàleg sobre els conflictes actuals i universals, mitjançant la confluència d'una programació d'espectacles teatrals, la producció i la investigació d'esdeveniments en l'àmbit de la cultura escènica construïts amb rigor i objectius afins, tot fent del teatre un bé comú.

Dau al Sec és un equip contestatari, una aposta per la paraula, un espai obert i transformable de l'escena, un espai amb vocació social i transformadora, una visió i una dinàmica del canvi i de presa de consciència davant els reptes, un altaveu i una plataforma per a les companyies que s'atreveixen amb textos que van més enllà de la indústria i transcendeixen la quotidianitat, un teatre de proximitat que promou textos universals amb noves mirades.

Què fem?

L'activitat artística del Dau té dues branques principals. D'una banda, la programació estable d'espectacles i, de l'altra, els programes educatius, socials i culturals.

Pel que fa a la programació, treballem per exhibir i produir obres teatrals amb continguts que incideixin en conflictes universals i contemporanis; acollim i cooperem amb companyies joves i emergents que volen construir els seus projectes amb rigor i tempo artesanal; obrim l'espai

a creadors i creadores i al públic que busca una manera de fer i d'entendre la creació des d'una ètica i una estètica no convencionals, que ofereixi una programació compromesa que incideixi en la transformació social.

Cada projecte que hi arriba és diferent de l'anterior i per tant demana unes necessitats concretes. En aquest sentit, quan una companyia, artista o altres persones del món de la cultura presenten un projecte, ens plantejem d'una manera personalitzada i amb un criteri artístic i professional com el podem encarar. Això fa que la sala no sigui només un espai d'exhibició sinó que també acull residències, desenvolupa coproduccions i té una companyia pròpia.

El segon pilar del Dau és la voluntat d'incidir socialment, cultural i educativa. S'ofereixen cursos, col·loquis i altres activitats que aporten al projecte Dau una dinàmica que el converteix amb un eix singular i poc convencional. Les activitats aporten un nucli d'usuaris i sinergies que nodreixen la programació i ofereixen la participació ciutadana.

En aquesta segona branca s'hi troba el Premi Dau adreçat a les companyies professionals emergents d'arts escèniques amb la finalitat de fomentar i visibilitzar la creació, l'escriptura, la posada en escena, la interpretació i la producció teatral. El Premi, amb una dotació de 1.500€ per a la companyia guanyadora, vol contribuir a donar oportunitats professionals en el sector.

El Dau treballa també per formar part del potent teixit associatiu del Poble Sec, crea iniciatives que acosten els veïns i veïnes a la sala i col·labora amb diferents col·lectius en l'organització d'activitats socials i culturals del barri.

Aquestes activitats complementàries, sempre accions i reflexions compromeses amb els conflictes d'avui, ajuden a la programació, a aconseguir un impacte major de la veu del Dau.

La sala Dau al Sec va obrir les seves portes al públic el mes de novembre 2018. Des de llavors, s'hi han programat al voltant de 25 espectacles, 10 cursos i tallers per a adults i infants, així com col·loquis, lectures dramatitzades, entre d'altres. La companyia Dau al Sec ha produït els espectacles "El Mercader de Venècia" i "La Màgia Lenta" i actualment treballa en la preproducció d'un nou projecte.

Per què ho fem?

El projecte Dau neix amb la voluntat i ambició de complir amb l'objectiu d'apropar les arts escèniques a adults, adolescents, joves i infants del barri i de la ciutat; d'afavorir l'exhibició d'espectacles creats amb risc i esperit innovador; de fomentar la investigació i l'aportació de nous llenguatges. Es proposa obrir l'espai a joves creadors i creadores perquè puguin desenvolupar el seus projectes, tot fomentant l'esperit de cohesió de companyies; contribuir a la creació de nous públics i inserir-se en la realitat social del barri i de la ciutat.

DAU
al Sec
ARTS ESCÈNIQUES

CONTACTE

Dau al Sec Arts Escèniques
Direcció Artística **Mercè Managuerra**
Producció Executiva **Sylvie Lorente**

Carrer Salvà 86-88 Barcelona 08004
(+34) 936 317 882 - 630655552
info@daualsecartsesceniques.cat
www.daualsecartsesceniques.cat

AMB EL SUPORT DE

FUNDACIÓ
**VICKI
BERNADET**

FESTIVAL
oui!